

и духовенството, и парламентитъ; въчния финансовъ дефицитъ и постоянното увеличаване на господарственния дългъ напълняли и препълняли биржата съ бумажни цѣнности; на правителствениитъ членове ежедневно ся представлявала възможность да експлуатиратъ въ своя полза нуждитъ на господарството и доверието на частнитъ лица; тѣзи правителствени членове, които ся отличавали съ голѣми властически нравственни убѣждения, съ голѣми искусства са ползували отъ положението си. До революцията Парижъ не е билъ фабриченъ градъ и търговията му била незначителна; тѣй щото, всичкото му промишленно движение ся основавало на малка занаятчийска дѣятелность и на голѣма биржава игра.

За характеристика на онова време любопитно е да забѣлѣжиме, че тогавашнитъ богаташи съ особено удоволствие купували ренти за до животъ, т. е. тѣ отъ рано отнели отъ наслѣдницитъ си капиталитъ имъ, и за това, въ течението на животътъ си, тѣ получавали отъ тѣхъ голѣми проценти. Въ това обстоятелство още веднѣжъ са чувстова влиянието на господарствующия принципъ „après nous le déluge.“ Тогавашнитъ богаташи, подобно на птицитъ небесни не събирали въ житници и не ся грижали за утрѣшния день, защото утрѣшния имъ ся показвалъ твърдъ ненадеженъ.

Въ цѣлото кралство, търговията и занаятчийската дѣятелность били подчинени на найстрогое цехово устройство. Хенрихъ III произнелъ онова забѣлѣжително сѣждане, че само